

Zie je wel?!

Daar zit de boze Jona. In een hutje, ergens op een heuvel buiten de stad Ninevé. Hij heeft een goed uitzicht op de stad. Maar Jona is boos. Want de stad is niet verwoest, maar door de Heere gespaard. Hij wist het wel, dat de Heere zo goed zou zijn voor de zondige mensen in de stad.

Lees in je Bijbel:

Jona 4

Juf Margriet

Daarom wilde Jona niet naar Ninevé, maar ging hij naar Tarsis. Want in Ninevé wonen de vijanden van Israël. Daar gaan preken?

Dat wilde Jona helemaal niet. En toch is Jona gegaan.

Hij wist wel, dat de Heere hun zonden zou vergeven. En dat de mensen niet gestraft zouden worden. Nee, na 40 dagen is er helemaal geen straf gekomen. Want de Heere is zo goed, dat hij de mensen heeft gespaard.

Het is heel erg dat Jona zo boos is. De Heere vraagt het Jona: 'Is het eerlijk, dat je zo boos bent?' Had Jona dan graag gezien dat de mensen in Ninevé gestraft werden?

De Heere gaat Jona iets leren. In de nacht gebeurt er iets wonderlijks: er groeit een boom naast de plek waar Jona zit. Jona wordt er blij van. Zo zit hij fijn in de schaduw! Maar dat duurt niet lang, want de volgende dag knaagt er een worm aan de wonderboom. De boom verdort en weg is de fijne schaduw, juist nu het

zo heet is! Jona is zo boos! Jona wil zelfs liever sterven dan leven...

Maar dan komt de Heere weer bij Jona. 'Is het terecht, dat je zo boos bent? Jij wilde wel dat de boom bleef leven, maar de mensen in Ninevé had je liever laten sterven?'

Zie je wel?! God is goed voor slechte mensen. Dat wist Jona wel. Jona leerde een belangrijke les: Gods vergeving is er ook voor heidenen. Hij wil het jou ook leren: Gods vergeving is er ook voor jou en mij.

Puzzel 66

Maak de woordzoeker. Als je alle woorden gevonden hebt, blijven er letters over. Deze letters vormen een zin. In welk vers van Psalm 130 lees je deze zin?

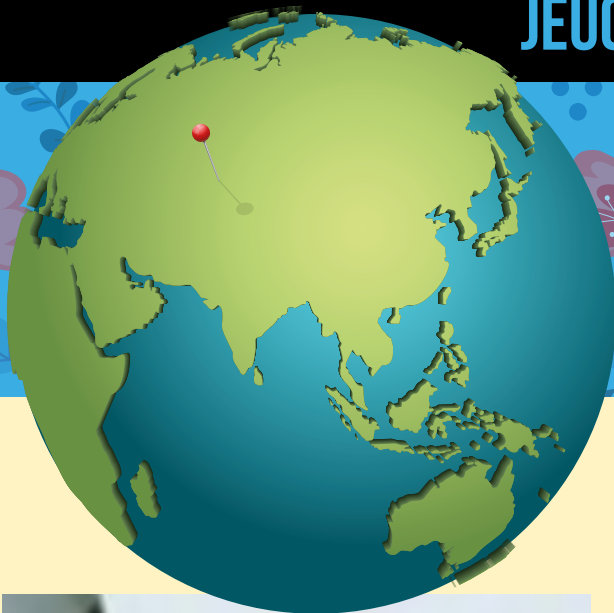
W	V	E	R	G	E	V	I	N	G
V	O	B	I	J	I	N	I	S	
E	L	N	V	E	O	I	T	R	W
R	G	U	D	T	N	R	V	D	U
D	S	E	C	E	A	E	K	A	D
R	O	V	V	H	R	R	I	T	A
I	O	E	M	D	T	B	S	S	H
E	B	R	O	N	G	E	O	I	C
T	A	R	T	H	C	A	N	O	S
B	D	G	I	D	A	N	E	G	M

BARMHARTIG
BOOS
DAK
GENADE
JONA
NACHT
NINEVE
SCHADUW
STAD
TARSIS
VERDORD
VERDRIET
VERGEVING
VLUCHTEN
WONDERBOOM

Inzenden:
De zin en het
versnummer van
Psalm 130.

Oplossing:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Dit is de tweede editie in de serie waarin we een reis maken langs verschillende landen in Zuid-Amerika, Zuid-Europa en Azië en kijken hoe het jeugdwerk daar wordt uitgevoerd. Leer van medechristenen in andere continenten en krijg mooie ideeën voor jouw eigen werk.

JEUGDWERK IN KIRGIZIË

In een klein dorp in de buurt van de hoofdstad Bishkek is een gemeente te vinden waar Vladimir Vladimirovitsj Dück met zijn familie lid van is. Er is veel jeugdwerk in deze gemeente, waar ook actief buitenkerkelijke kinderen voor geworven worden. Deze doelgroep is voor de gemeente heel belangrijk en daar gaat het in deze editie van 'jeugdwerk in het buitenland' over.

VLADIMIR VERTELT:

Mijn naam is Vladimir, maar mijn familie en vrienden noemen mij Vadim. Binnenkort hoop ik 20 jaar te worden. Ik ben opgegroeid in een gelovig gezin in een klein dorp in de buurt van de hoofdstad van mijn land, Bishkek. Misschien weet je dan wel in welk land ik woon? Mijn land is Kirgizië. Dat ligt ingeklemd tussen Kazachstan in het noorden en China in het oosten. 75% van de inwoners van mijn land is moslim, maar de meesten van hen zijn niet heel streng in hun geloof. Kirgizië is best een fijn land om te wonen. Ik ben dankbaar dat ik er mag wonen en mocht opgroeien in een christelijk gezin.

Vorig jaar ben ik gedoopt. En daarmee ben ik volwaardig lid geworden van onze kleine gemeente. Mij werd toen de vraag gesteld hoe ik mij wilde gaan inzetten voor het werk in de kerk.

Toen werd gelijk al gesuggereerd dat werken met kinderen en jongeren wellicht iets voor mij zou zijn. En dat is ook best logisch. Immers, mijn vader is al sinds jaar en dag nauw betrokken bij het werk in de ruim honderd weeshuizen die er in ons land zijn. En mijn moeder, broers en zussen helpen hem daar al heel lang bij.

In Kirgizië wonen best veel kinderen en jongeren in tehuizen van de overheid. Dat noemen ze dan 'weeshuizen', maar het is de vraag of de kinderen die er wonen wel echt wees zijn. Velen zijn er door hun ouders achtergelaten met de mededeling dat ze hen later weer zouden komen halen. Maar ze kwamen nooit... Er zijn ook tehuizen voor kinderen die een verstandelijke beperking hebben. Hun ouders schaamden zich daarvoor en brachten hen naar een tehuis. Er wonen duizenden kinderen in zo'n tehuis en hen bezoeken wij om hen over Jezus te vertellen. Het is eigenlijk best heel bijzonder dat wij dat kunnen doen in een islamitisch land. Maar de medewerkers van de tehuizen zijn blij dat er mensen komen die voor wat vrolijkheid en afleiding zorgen. Want dat is wat wij doen.

Wij rijden bijna elke week met het busje van de gemeente naar een aantal weeshuizen (ik noem ze toch maar zo, hoe moet ik ze anders noemen?). Mijn vader rijdt en wie van de familie tijd heeft rijdt mee. En vaak gaan ook andere jongeren uit de gemeenten mee. Als we aankomen zitten de kinderen

vaak al op ons te wachten. Natuurlijk krijgen alle kinderen eerst een boks van de jongens en een knuffel van de meiden die mee zijn gegaan. En dan voeren we een programma uit van ongeveer een uur. Als er een piano is bespeel ik die, anders de gitaar. Vaak is er ook wel iemand die viool speelt. Dan zingen we liederen en iemand van ons vertelt een verhaal. We bidden ook samen. Vaak doen we nog een soort spel tussendoor en dan zijn er ook prijsjes voor de winnaars. Het is vaak best een dolle boel. Soms schieten de tranen in mijn ogen als ik me realiseer hoe weinig deze kinderen hebben. Geen uitzicht, geen hoop en in hun dagelijks leven ook maar heel weinig vreugde en afleiding. Maar ik ben ook dankbaar dat ik betrokken mag zijn bij dit stukje werk. Na een uur is het programma afgelopen. Maar natuurlijk vertrekken we niet gelijk. Vaak hebben we nog wat lekkers bij ons en nog wat geschenkjes. Als we dan vertrekken roepen de kinderen: 'vergeet ons niet', en 'kom gauw terug'.

Met mijn vader en de oudsten van de gemeente zijn we nu plannen aan het maken voor een kinderkamp, deze zomer voor kinderen uit deze weeshuizen. Daarvoor is speciale toestemming nodig van de overheid en veel begeleiders; het zijn niet altijd gemakkelijke kinderen. Een ander plan dat we ontwikkelen is voor een vorm van opvang voor kinderen die 18 worden en het tehuis moeten verlaten. Voor hen is er niets geregeld, ze moeten zichzelf redden. Wat zou het heerlijk zijn als we voor zulke jongvolwassenen een vorm van opvang kunnen organiseren, al is het maar tijdelijk, in een veilige omgeving waar zij bovendien nog veel meer van de Heere kunnen horen. Want uiteindelijk gaat het erom dat deze 'wezen' de Heere leren kennen.

